

[Anker Jørgensen.]

tion mener, at der ikke er nogen anden mulighed end den via lovgivningen at søge dette problem klaret. Selv om der jo ikke i den foreliggende situation findes noget grundlag f. eks. i form af et af den ene eller den anden part forkastet mæglingforslag, mener vi alligevel, at der foreligger, hvad vi kan kalde et grundlag.

Vi ved alle, at de ved telefonselskaberne beskæftigede arbejdere er ansat på de samme vilkår som tjenestemænd, i hvert fald følger de i det store og hele de vilkår, som er gældende for statens tjenestemænd. På denne baggrund har telefonfolkene også fået det, som tjenestemandsforslaget gav, nemlig 49 portioner i det såkaldte efterslæb, og derudover som et resultat af nye forhandlinger, der igen havde deres baggrund i forhandlingerne på det øvrige arbejdsmarked, yderligere 9 portioner. Det er disse 58 lønportioner, som, skal vi kalde dem tjenestemændene i telefonstanden allerede har fået, og det er, så vidt vi kan forstå ude fra, heller ikke dem, der er den alvorligste grund til, at man ikke har kunnet klare uoverensstemmelserne.

Da vi her tidligere drøftede spørgsmålet om tjenestemændenes lønninger, gav det høje ting en fuldstændig enstemmig tilslutning til det forlig, som den højtærede finansminister da havde indgået med tjenestemændene. Jeg tror, at vi alle her i tinget fandt, at det var en rimelig måde at løse tjenestemændenes lønproblemer på.

Senere har vi også løst problemet om tjenestemændenes tilslutning til ATP-fonden. Den samme mulighed har også telefonfolkene, idet de jo netop er beskæftiget i koncessioneret virksomhed, og den udvidelse af ATP-ordningen, som den højtærede arbejdsminister foreslog og fik vedtaget en lov om, omfatter også sådanne virksomheder.

De spørgsmål, der står tilbage inden for telefonstanden, forekommer os, der står udenfor, at være spørgsmål af mere speciel karakter. Det er specielle krav, som ganske

vist har visse, vi kan vist godt sige betydelige lønmæssige virkninger, men som alligevel i deres princip må betragtes som specielle krav. Mange af de spørgsmål, der står tilbage, er bl. a. spørgsmål af mere normeringsmæssig karakter, og det er på denne baggrund, at den højtærede arbejdsministers forslag om nedsættelse af et fællesudvalg til afgørelse af stridighederne må ses.

Som bekendt er der mellem LO og Arbejdsgiverforeningen indgået overenskomst, hvorefter man har ganske bestemte regler for, hvordan forhandlinger skal føres, og også for, hvordan spørgsmål om specielle krav skal løses. Det er netop denne bestemmelse fra forhandlingsreglerne, den højtærede arbejdsminister tilsyneladende har haft i tankerne, da han har udformet det foreliggende lovforslag. Det drejer sig om spørgsmål af temmelig speciel karakter, og det synes altså ikke at dreje sig om de helt store lønmæssige problemer.

Den højtærede arbejdsministers lovforslag går ud på, at Centralorganisationen for Telefonstanden og telefonselskaberne selv skal nedsætte et sådant fællesudvalg. Et fællesudvalgs opgave er ikke i første omgang at afgøre, men derimod at forhandle eller mægle videre i et forsøg på at finde en løsning på de uoverensstemmelser, der foreligger.

Det, vi altså står over for, er i hvert fald i første omgang et forsøg på at få nye og stærkt bindende forhandlinger i gang, et forsøg på at tilvejebringe et forlig. Jeg mener, det må være i det høje tings interesse, og det må også være i samfundets interesse, at enhver forligsmulighed, enhver forhandlingsmulighed, udnyttes fuldt ud.

Det er en almindelig erfaring fra det øvrige arbejdsmarked, at de fællesudvalg, som forhandlingsreglerne indeholder bestemmelser om, i virkeligheden har mestret opgaven ganske godt. Det er f. eks. typisk, at fællesudvalgene først mødte megen modstand, men i dag på det private arbejdsmarked er accepteret som et godt organ